

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Ladislava Derky v právní věci žalobce: **P. J.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. prosince 2016, č. j. DSH/15759/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. května 2018, č. j. 17 A 16/2017 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad Horažďovice (dále jen „městský úřad“) shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci Nalžovské Hory příkazem ze dne 20. června 2016, č. j. MH/09844/2016. Jelikož žalobce podal proti příkazu odpor, pokračoval městský úřad ve správním řízení.

[2] Městský úřad nařídil výslech tří svědků – policistů, kteří prováděli měření rychlosti v den, kdy měl žalobce spáchat přestupek. Žalobce (jeho zmocněnec) v rámci omluvy z nařízeného ústního jednání městskému úřadu sdělil, že netrvá na své účasti u svědeckých výpovědí, požádal jen o zaslání protokolů. Na ústním jednání dne 5. října 2016 vyslechl městský úřad dva ze zasahujících policistů, kteří potvrdili, že žalobce coby řidič osobního vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci.

[3] Po ústním jednání vyzval městský úřad žalobce, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí, k čemuž mu stanovil lhůtu pěti dnů.

[4] Rozhodnutím ze dne 19. října 2016, č. j. MF/15010/2016, shledal městský úřad žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Žalobce se uvedeného přestupku dopustil z vědomé nedbalosti tím, že dne 31. května 2016 v 10:10 hodin na pozemní komunikaci silnice I. třídy č. 22 v obci Nalžovské Hory ve směru jízdy na obec Horažďovice při řízení motorového vozidla tovární značky Volvo, reg. značky X, s přívěsem Podlešák T 150 1 T, reg. značky X, při průjezdu kontrolního úseku překročil ve vzdálenosti 136,8 metru před stanovištěm radaru nejvyšší povolenou rychlost jízdy minimálně o 12 km/h, neboť byla uvedenému vozidlu silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI na kontrolním stanovišti hlídkou policie ČR (stanoviště radaru bylo v obci Nalžovské Hory u autobusové zastávky poblíž obchodu Coop) v úseku maximální dovolené rychlosti 50 km/h naměřena rychlost 52 km/h (po odečtení maximální možné přípustné tolerance měření uvedeného přístroje ± 3 km/h), přičemž byl žalobce následně u domu č. p. 40 v obci Nalžovské Hory zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Za uvedené jednání uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 1 700 Kč, přičemž zohlednil závažnost a následky přestupku, chování žalobce, jakož i skutečnost, že se žalobcem v době překročení nejvyšší povolené rychlosti jela ve vozidle další osoba a že byl přestupek spáchán v pracovní den na pozemní komunikaci s „nezanedbatelnou frekvencí ostatních účastníků silničního provozu“. Městský úřad též konstatoval, že nepovažoval za nutné opětovně předvolávat třetího ze zasahujících policistů, neboť výpovědi již vyslechnutých svědků si odpovídají a korespondují i dalším podkladům rozhodnutí.

[5] Blanketní odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví.

[6] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Rozhodnutí o přestupku považoval za přezkoumatelné a formulované v souladu se zákonem i požadavky judikatury. To, že městský úřad po výslechu dvou policistů nepovažoval za nutné vyslechnout třetího z nich, dle názoru krajského soudu nemohlo žalobce na jeho právech zkrátit. Žalobce byl po ústním jednání vyzván k vyjádření a doplnění důkazních návrhů, což neučinil. Krajský soud nespatřoval vadu řízení ani v tom, že městský úřad nevyslechl žalobce jako účastníka řízení, neboť skutkový stav byl v řízení o přestupku zjištěn dostatečně. Krajský soud dále neshledal ani namítané porušení zákazu dvojího přičítání téhož v rámci úvah městského úřadu o výši uložené pokuty.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Stěžovatel trvá na tom, že v jeho případě byla porušena zásada dvojího přičítání téhož. Městský úřad mu totiž jako přitěžující okolnosti přičetl zákonem připuštěnou výši pokuty za spáchaný přestupek a překročení nejvyšší povolené rychlosti o méně než 20 km/h, které je znakem skutkové podstaty. V tomto směru stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 280/2016-23 a č. j. 2 As 161/2016 - 52. Městský úřad stěžovateli přičetl k tíži i to, že se bez přiměřených důvodů spoléhal, že neohrozí zájem chráněný zákonem, aniž by vymezil, v čem tyto přiměřené důvody spočívají. Stěžovatel zdůraznil, že překročení nejvyšší povolené rychlosti o 12 km/h prakticky nelze postřehnout, nelze tedy mít za prokázané, že věděl, že jede rychleji než 50 km/h. Závěr městského úřadu o tom, že byl přestupek spáchán na frekventované silnici, nemá oporu v provedeném dokazování, přičemž rozhodující je situace na silnici v době spáchání přestupku (nikoli obecná povaha provozu v daném úseku).

[8] Stěžovatel dále namítl, že rozhodnutí městského úřadu pro něj bylo překvapivé. Vzniklo mu totiž legitimní očekávání, že rozhodnutí o přestupku nebude vydáno dříve, než budou vyslechnuti tři svědci (a to aniž by je stěžovatel navrhoval). Stěžovatel považoval za dostatečné zúčastnit se druhého ústního jednání, na němž očekával výslech třetího ze zasahujících policistů.

[9] Další výtka stěžovatele vůči napadeným rozhodnutím zahrnovala rozpory v podkladech shromážděných městským úřadem. Vyslechnutí policisté totiž uvedli jiné místo silniční kontroly (na autobusové zastávce) než jaké vyplývá z oznámení o přestupku a výroku rozhodnutí o přestupku (u domu č. p. 40). Krajský soud se tak vůbec nevypořádal s námitkou nevěrohodnosti svědků.

[10] Stěžovatel též namítal, že městský úřad omezil jeho procesní práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí tím, že jej poučil o možnosti vyjádřit se „*v závěru ústního jednání po provedeném dokazování*“ a „*osobně, nebo poštou*“. Stěžovatel se přitom může vyjádřit k podkladům rozhodnutí kdykoli v rámci správního řízení. Ve vztahu k této námitce považuje stěžovatel rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný.

[11] V poslední námitce brojí stěžovatel proti vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí městského úřadu, které nepovažuje za dostatečně přesné. Dle jeho názoru nelze přezkoumat, zda se vozidlo v době měření vůbec nacházelo v obci. V obci Nalžovské Hory jsou minimálně dvě autobusové zastávky a není zřejmé, kde se v této obci nachází prodejna Coop (na podporu tohoto tvrzení žalobce předložil výtisk z webu GoogleMaps a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 28/2010 - 56). Z výroku prvostupňového rozhodnutí nelze ani zjistit, kterým směrem vozidlo žalobce jelo.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze obecně uvedl, že nesouhlasí s argumenty stěžovatele a setrvává na svém dosavadním stanovisku.

[13] Jelikož vyjádření žalovaného nepřineslo žádné nové tvrzení či argumenty, nepovažoval Nejvyšší správní soud za nutné zasílat je stěžovateli k případné replice.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[15] V prvé řadě se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje se závěry krajského soudu ohledně odůvodnění výše pokuty uložené stěžovateli. Stěžovatel v tomto směru nepředestřel žádnou relevantní argumentaci, v zásadě pouze slovíčkaří. K porušení zákazu dvojího přičítání téhož nedošlo. Městský úřad uvedl, že závažnost přestupku je *obecně* vyjádřena možností uložení pokuty v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jednalo se tak o konstatování typové závažnosti stěžovatelem spáchaného přestupku, jak správně uvedl krajský soud. Městský úřad nepřičetl stěžovateli k tíži ani to, že překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h [což je skutečně znakem skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu], nýbrž v rámci tohoto rozmezí určil míru porušení chráněného zájmu jako vyšší – přičemž je třeba souhlasit s tím, že hodnota 12 km/h je v horní polovině škály překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 1 – 20 km/h. Judikatura, na kterou se stěžovatel v rámci své námitky odvolával (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2017, č. j. 5 As 280/2016 - 23, a ze dne 6. října 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52) není na tuto věc aplikovatelná; v citovaných případech totiž správní orgány označily jako přitěžující okolnost spáchání přestupku v obci, tedy skutečnost, která je součástí skutkové podstaty. V této věci městský úřad pouze shrnul relevantní právní úpravu a vymezil typovou závažnost přestupku, načež v jejich rámci posuzoval konkrétní okolnosti jednání stěžovatele.

[16] Nejvyšší správní soud neshledal vadným ani závěr městského úřadu, že stěžovatel spáchal přestupek na „*pozemní komunikaci silnice I. třídy č. 22, která je hlavním tahem Klatovy – Strakonice, kterou lze označit za komunikaci s nezanedbatelnou frekvencí ostatních účastníků silničního provozu.*“ Je pravda, že městský úřad v tomto směru nevedl žádné dokazování. Skutečnost, že na silnicích první třídy je „nezanedbatelná“ frekvence provozu je nicneříkající a pokud tím chtěl městský úřad vyjádřit, že je zde frekvence vyšší než na nějaké místní komunikaci, lze to označit za notorietu. Nejdůležitější však v tomto směru je, že stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 1 700 Kč, tedy při dolní hranici zákonné sazby. Je tedy zřejmé, že (neprokázané) spáchání přestupku na frekventované pozemní komunikaci stěžovateli z hlediska výše uložené sankce nijak zvlášť nepřitížilo.

[17] Námitka, že městský úřad v rámci určení formy zavinění nevymezil, v čem spočívaly přiměřené důvody, bez nichž se stěžovatel spoléhal na to, že zájem chráněný zákonem neohrozí, je zcela lichá. Pokud tyto důvody městský úřad neshledal, nemohl je ani vymezovat. Domníval-li se stěžovatel, že takové důvody existovaly, měl s nimi správní orgány nebo alespoň krajský soud seznámit.

[18] Důvodná nemůže být ani námitka, že rozhodnutí městského úřadu bylo pro stěžovatele překvapivé. Jak správně podotkl krajský soud, nevznese-li účastník řízení důkazní návrhy, je rozsah dokazování plně v gesci správního orgánu. Ten pochopitelně

musí vést dokazování tak, aby zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného z přestupku (§ 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, v obecnější rovině též § 3 tohoto zákona). V projednávané věci však byl přestupek žalobce spolehlivě zjištěn z oznámení o přestupku a záznamu z rychloměru, které potvrdili dva ze tří zasahujících policistů. Jak uvedl již městský úřad, mezi výpověďmi vyslechnutých policistů nebyly žádné rozpory a nebylo tedy nutné vyslýchat i jejich třetího kolegu. Dne 6. října 2016 (tedy necelé dva týdny před vydáním rozhodnutí o přestupku) byl stěžovatel vyzván, aby se „*před vydáním rozhodnutí*“ vyjádřil k jeho podkladům – z takto formulované výzvy musel seznat, že městský úřad se chystá ve věci rozhodnout. Stěžovatel navíc nijak nevymezil, v čem ho skutečnost, že městský úřad nevyslechl i třetího policistu, zkrátila na jeho právech. Tvrzení, že měl v úmyslu zúčastnit se až toho ústního jednání, na kterém měl být vyslechnut třetí svědek, nepovažuje Nejvyšší správní soud za věrohodné, neboť stěžovateli nemohlo být v době nařízení prvního ústního jednání spojeného s výslechem svědků známo, že se jeden z předvolaných svědků nedostaví.

[19] Stěžovatel dále namítal, že výzvou k vyjádření k podkladům rozhodnutí jej městský úřad zkrátil na jeho procesních právech. Je pravda, že se krajský soud tímto žalobním bodem výslovně nezabýval. Toto pochybení krajského soudu však nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvod pro zrušení napadeného rozsudku, neboť námitka stěžovatele je zcela účelová (a na první pohled nedůvodná). I zde totiž chybí nastínění způsobu, jakým by tvrzené pochybení městského úřadu zkrátilo stěžovatele na jeho právech, respektive ovlivnilo zákonnost rozhodnutí o přestupku. Ve výzvě ze dne 6. října 2016 městský úřad uvedl, že se stěžovatel může k podkladům rozhodnutí vyjádřit „*osobně nebo písemně na výše uvedenou adresu*“. Písemné vyjádření přitom bezesporu zahrnuje i e-mail a datovou schránku, které dle žalobního tvrzení stěžovatel hodlal využít.

[20] Ve vztahu k rozporům ohledně místa, kde mělo dojít k silniční kontrole stěžovatele, lze opět uvést, že krajský soud se touto okolností výslovně nezabýval, vzhledem k jejímu významu pro naplnění skutkové podstaty přestupku jde však o pochybení marginální. Pro závěr o odpovědnosti stěžovatele za přestupek je totiž zcela irelevantní, na jakém místě jej zasahující policisté zastavili – rozhodující je, na jakém místě došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti (respektive kde probíhalo měření rychlosti). A v tomto ohledu je rozhodnutí městského úřadu zcela jednoznačné. Stěžovatel ani v obecné rovině nenamítal, že by přestupek nespáchal, pouze se snaží vyvolat dojem, že neví, kde byla rychlost jeho vozidla změřena. Vymezení místa spáchání přestupku „*na pozemní komunikaci silnice I. třídy č. 22 v obci Nalžovské Hory ve směru jízdy na obec Horažďovice [...] ve vzdálenosti 136,8 metru před stanovištěm radaru [...] (stanoviště radaru bylo v obci Nalžovské Hory u autobusové zastávky poblíž obchodu Coop)*“ nicméně Nejvyšší správní soud považuje za dostatečně přesné. V rozsudku ze dne 23. listopadu 2010, č. j. 4 As 28/2010 - 56, na který se stěžovatel odvolával, Nejvyšší správní soud správním orgánům vytkl mnohem obecnější vymezení místa spáchání přestupku než v této věci („silnice I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek“) a nedostatečně zjištěné umístění dopravní značky signalizující konec obce. Stěžovatel v nyní projednávané věci však umístění dopravní značky ve správním řízení (ani v řízení před soudy) nezpochybňoval – kdyby tak učinil, bylo by zcela oprávněné po žalovaném požadovat, aby tuto skutečnost postavil na jisto (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze

dne 26. srpna 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, č. 1742/2009 Sb. NSS, a ze dne 14. ledna 2014 č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS).

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že ve správním řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 12 km/h, a dopustil se tedy přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Kasační stížnost není důvodná, pročež ji Nejvyšší správní soud ve smyslu druhé věty § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu